

██████CKKP :: Čermák Zdeněk██████

□

██████	██████	██████████████████████████	██████
████████████████		Narozen:	4.5.1933
	Bydliště:		Praha 5
	telefon		732 175 360

██████e-mail : zz.cermak@seznam.cz██████

Můj filmový životopis ([video zde](#)) :

Začal jsem filmovat, když bylo synovi 10 měsíců, a to bylo v roce 1958. Měl jsem kameru, která byla tehdy na trhu tj. Admiru 8 F. Tehdy jsem natáčel jen rodinu a k tomu jsem pouštěl hudbu z magnetofonu. To mě příliš neuspokojovalo a hledal jsem možnosti reálného zvuku. Koupil jsem si v bazaru v Melantrichové ulici u pana Havlíka, tehdy u nás vzácnost, zvukovou promítačku Eumig 8. Já jsem tehdy neměl ani tušení o existenci nějakého klubu ČKK, jehož byl p. Havlík předsedou. Slovo dalo slovo a p. Havlík mě přivedl do klubu v Trojické ulici, kde jsem začal sbírat filmařské rozumy.

Ozvučování filmů bylo v té době jedním z hlavních témat. Film se tehdy většinou opatroval magnetickou stopou, a to buď lepenou tj. řezal se pásek do magnetofonu na úzké pásky a lepil na film nebo litou, to se nanášel magnetický lak na hranu filmu. Oba tyto způsoby dělali členové klubu p. Brož a dr. Rentz. Obě tyto techniky měly své klady a zápory. Já jsem si na svůj první zvukový film nechal nalepit stopu od p. Brože a ozvučil jsem půlhodinový film z dětského tábora s reálnými výroky dětí a chodu tábora. Dalo mi spoustu práce napasovat zvuk s obrazem a komentářem, který namluvil syn jako účastník tábora. Film jsem pak předváděl v sále na Bílé hoře pro rodiče a účastníky tábora. Jenže lepená stopa se začala brzy odlepovat od filmu. Různě jsem to opravoval ale bylo to k ničemu. Byl jsem zklamán a tak jsem přešel na litou stopu. K tomu jsem si udělal takový primitivní strojek. Magnetický lak mi opatřil kamarád z vojny, výsledky byly na tehdejší dobu dobré a tak jsem si pak už všechny své filmy opatroval svou litou stopou. Od té doby mám také své filmy opatřeny komentářem, což nebylo v tomto čase t.j. kolem roku 1970, v amatérském světě příliš obvyklé. V této době se začal vyrábět nový formát filmu Super 8. Kamery na tento nový formát se k nám v omezeném množství dovážely a byly drahé. A tak jsem si předělal svou kameru Admiru 8 F na Super 8. Nebylo to tak složité, prostě jsem zvětšil okénko a

udělal nové transportní kolečko odpovídající nové perforaci filmu. Ale hlavně to fungovalo a nikdo to na filmu nepoznal. Později, při svých dovolenkových cestách na západ jsem si opatřil kazetové kamery Bolex 7,5 a Bauer C Royal. Na cestách jsme filmovali na obě kamery s manželkou. V roce 1990 jsem přešel na video a točil na kamery Sony 8, Hi 8, a digital 8. Nyni mám kameru Canon HS 30.

A teď co jsem natočil. Ze začátku to byly hlavně děti a rodina. Když se otevřely státní hranice, tak dokumenty z cest. Procestoval jsem a natočil celou Evropu vyjma Turecka a Albánie. Z mimoevropských potom Tunis včetně Džerby, Alžír, Egypt a Kubu. Některé státy jsem pochopitelně navštívil vícekrát, jako např. Jugoslávii. Teď už se to tak nebere, ale v době totality byl velký zájem o život na západě. Své filmy jsem tehdy promítal v klubech důchodců, na podnikových večerech nebo přátelům. Soutěží se už léta nezúčastňuji – mám proto své důvody – a pak, mé filmy mají jednu podstatnou vadu, že jsou příliš dlouhé. Jejich délka je v průměru 1 – 1 a půl hod. Nejdelší film „Severní cesta“ popisující dovolenou přes Německo, Norsko, Lofoty, Švédsko, Finsko, pobaltské státy a Polsko trvá 2 hod a 47 min. Takové filmy se pochopitelně do klubových soutěží nehodí. Hraný filmy jsem natočil pouze dva - „U fotografa“ a „Sjezd“. V klubové soutěži jsem, myslím v roce 1970, dostal 2.cenu – první nebyla udělena- za film „Jízda králů“. Diplom jsem nikdy nedostal, protože to bylo v době kdy hrozila ČKK likvidace.

Filmy točím i dnes a mám na to dvě škatulky. Do jedné patří dokumenty s cest po světě a do druhé, rodinné filmy zachycující významné události, který mají jednotný titulek „Jak šel život“. **Seznam natočených filmů**